కథా కౌముది

అంతర్మథనం - తాళ్ళూరి చంద్రశేఖర్

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

బాధ.. చెప్పుకోలేనంత బాధ.. గుండెల్ని పిండేస్తున్న బాధ. మెదడు నరాలు చిట్లిపోతాయేమోనన్నంత బాధ. గుండెంతా బరువైపోయి ఏ క్షణాన్నైనా ఆగిపోతుందేమోనన్నంత బాధ. ఎవరితోనూ పంచుకోలేనంత బాధ. ఎవరికి చెప్పుకున్నా తనకి ఓదార్పు తప్ప కావల్సిన సాంత్వనని చేకూర్చలేరు. తన నిర్ణయం సరైనదేనని భరోసా ఇవ్వలేరు.

ఈ క్లిష్ట సమయంలో తన బాధ్యతలో పాలుపంచుకునే పెద్ద దిక్కెవరైనా ఉంటే ఎంత బాగుండును. ఉన్న చెల్లెలూ, తమ్ముడూ కూడా తనకంటే చాలా చిన్నవారు. తనమాటే వాళ్ళకి వేదం. తనేది చెప్పినా ఎదురు చెప్పరు. వచ్చిన చిక్కల్లా తనకే అగమ్యగోచరంగా ఉంది. తన నిర్ణయం సరైనదా కాదా అన్నది. తన ఈ నిర్ణయం ఎటువంటి దుష్ఫలితాలనిస్తుందో అని ఒకటే భయం, ఉద్వేగం. భగవాన్! ఇటువంటి సంకటపరిస్థితి శత్రువలకి కూడా రాకూడదు. ఇప్పటికిప్పుడు ఈ నిశిరాత్రి అంతమైపోయి ఈ బాధనుండి విముక్తి లభిస్తే ఎంత బాగుండును.

ఈ అగ్ని పరీక్ష మొదలై అప్పుడే నెలన్నర దాటిపోతోంది ఆ రోజు బాగా గుర్తు. రెండు నెలల సెలవుపైన వచ్చిన అల్లుడు, కూతురు, వాళ్ళ పిల్లలు తిరిగి అమెరికా వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళని సాగనంపి ఎయిర్ పోర్ట్‌నుండి ఇంటికి తిరిగి రాగానే తమ్ముడి ఫోను "అన్నయ్యా! అమ్మ పడిపోయిందని" ఏమయ్యిందోనని గాభరాగా తమ్ముడింటికి వెళ్తే, మంచం మీద విలవిలలాడిపోతూ అమ్మ. ప్రక్కనే తమ్ముడు, మరదలు, వాళ్ళ పిల్లలూ, ఎవరికి తోచిన సపర్యలు వాళ్ళు చేస్తూ.

అమ్మ అన్నం తిన్నాక పడుకోవడానికని వెళ్ళి చీకట్లో మంచం చూసుకోకుండా క్రింద పడిపోయిందట. తలకి, మోచేతికి తుంటి దగ్గర దెబ్బలు తగిలాయట. కొద్దిసేపు షాక్‌తో ఏమీ మాట్లాడలేకపోయిందట. ఇప్పుడిప్పుడే మాట్లాడుతోందట. కానీ ఎడమకాలు విపరీతంగా నొప్పిగా ఉండి కాలు కదపలేకపోతోందట. మా ఫామిలీ డాక్టర్‌కి ఫోన్ చేశారట. ఏ క్షణాన్నైనా రావచ్చునన్నారు. డాక్టర్ రాగానే అమ్మని పరీక్ష చేసి ఎడమ తొడదగ్గర ఫ్రాక్చర్ అయి ఉండవచ్చు ప్రొద్దుటే ఎక్స్‌రే తీయించమన్నాడు. ఆ రాత్రికి నొప్పి తెలీకుండా మత్తు ఇంజక్షన్ ఇచ్చాడు.

మర్నాడు ప్రొద్దుటే అమ్మని తెలిసిన ఒక ఆర్థోపెడిక్ సర్జన్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళారు. ఆయన ఎక్స్‌రే తీయించి "ఫ్రాక్చర్ ఉందో లేదో స్పష్టంగా తెలియటంలేదు. ఏదైనా హెయిర్‌లైన్ ఫ్రాక్చర్ ఉంటే అప్పుడప్పుడు నాలుగైదు వారాల్లో దానంతట అదే అతుక్కుపోతుంది. వేచి చూద్దాం. అప్పటికీ తగ్గకపోతే సర్జరీ చేయవలసి వస్తుంది" అన్నాడు. ఎనభై అయిదేళ్ళ వయసులో అమ్మ సర్జరీని తట్టుకొనగలదా అంటే మరో మార్గం లేదన్నాడు. తప్పని పరిస్థితులలో రిస్క్ తీసుకోక తప్పదన్నాడు.

అమ్మని ఇంటికైతే తీసుకొచ్చారుకాని ఆవిడ పడుతున్న నరకయాతన చూడలేక ఇంటిల్లిపాదీ బెంబేలెత్తిపోయారు. రాత్రంతా నొప్పితో నిద్రలేకపోవడం ఒక ఎత్తైతే, ఇతరుల మీద ఆధారపడి బ్రతుకుతున్నానని ఆవిడ మధనపడడం మరొక బాధ. అంత పెద్ద వయసులో కూడా ఎప్పుడూ తన పనులన్నీ తానే చేసుకోవడమేగాక, ఇంటికి ఎవరొచ్చినా కూడా వారికి అతిథి మర్యాదలు చేయకుండా ఊరుకోలేని మనస్థత్వం అమ్మది. అటువంటిది రోజంతా మంచం మీద గడుపుతూ, ప్రతీదానికి ఇతరుల మీద ఆధారపడవలసి రావడంతో ఆవిడ విపరీతమైన మానసిక క్షోభకు గురై రోజు, రోజుకి క్రుంగిపోసాగింది. తామందరూ ఎంత ధైర్యం చెప్పినా కూడా ఆవిడని తిరిగి మామూలు మనిషిని చేయడంలో కృతకృత్యులు కాలేకపోయారు. రోజురోజుకి ఆవిడలో నిర్లిప్తత పెరిగిపోతూ, చూపులో ఒక విధమైన శూన్యత చోటుచేసుకోసాగింది.

నాలుగోవారానికి కూడా ఆవిడ నొప్పి తగ్గకపోవడం, కాలుకదపలేక పోవడం వలన డాక్టర్ సలహామీద మరోమారు ఎక్స్‌రే తీయించారు. ఎక్స్‌రేలో ఈసారి హిప్ బోన్ ఫ్రాక్చర్ స్పష్టంగా కనబడింది. డాక్టర్ సర్జరీ తప్ప మరో మార్గం లేదన్నాడు. ఈ పండు వయసులో ఆవిడ శస్త్ర చికిత్సకి తట్టుకోగలదా అంటే ప్రమాదమైతే ఉంది కాని మరో గత్యంతరం లేదన్నాడు. మరింక ఆలస్యం చేయకుండా ఏదైనా నిర్ణయం తీసుకుని తనకి చెప్పమన్నాడు. అలాగే సర్జరీకయ్యే ఖర్చు, సమయం తదితర విషయాలు చెప్పాడు. అమ్మకి ఆ విషయాలేమీ చెప్పకుండా ఇంటికి తీసుకు వచ్చారు. ఇంటికి వచ్చాక తమ్ముడేమో సర్జరీకి ససేమిరా అన్నాడు. అవసరమైతే ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేసి అమ్మని రాత్రింబగళ్ళు కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటానన్నాడు. చెల్లెలేమో నీ ఇష్టమన్నయ్యా అంది. తను ఇతమిత్థమని ఒకే నిర్ణయానికి రాలేకపోతున్నాడు. ఈ వయసులో అంత రిస్క్ తీసుకుని సర్జరీ చేస్తే అమ్మ తట్టుకోగలదా? అలాగని ఇదేవిధంగా ఆవిడ పడుతున్న బాధను చూస్తూ సహించగలిగే శక్తి ఉందా? ఏమి చేయాలో పాలుపోక తెలిసిన వాళ్ళందరినీ అడిగి చూశాడు. ఐతే ఎవరూ ఇలా చేస్తే బాగుంటుందని సలహా ఇవ్వలేకపోతున్నారు. ఎందుకైనా మంచిదని నగరంలోనే ఉన్న మరో రెండు కార్పొరేట్ హాస్పిటల్స్‌లో రిపోర్టులు అన్నీ చూపించి వారి సలహా అడిగాడు. రెండు హాస్పిటల్స్‌లోని నిపుణులూ సర్జరీ తప్ప మరో మార్గం లేదన్నారు. మరి ఆవిడ సర్జరీకి తట్టుకోగలదా అంటే ప్రమాదమైతే ఉందని జవాబిచ్చారు. ఒక నిపుణుడు మనిషి మనోవ్యాధితో కృశించిపోవడం, అవిరామంగా కదలకుండా పడుకోవడం వలన బ్లెడ్‌క్లాట్స్ రావడం మొదలైనవి. మానసిక క్షోభ, శారీరక రుగ్మత వలన రోజురోజుకి మనిషి కృశించి పోతుందని కూడా చెప్పాడు.

డాక్టర్ల సలహాలన్నీ తమ్ముడికీ, చెల్లెలికీ చెప్పి తన మనోగతం కూడా చెప్పాడు సర్జరీ చేస్తేనే మంచిదని. అన్ని విషయాలు విన్నాక తమ్ముడు కూడా ఒప్పుకున్నాడు కొంచెం అయిష్టంగానే. అమ్మకి మాత్రం సర్జరీ చేస్తారనే విషయం చెప్పకుండా గోప్యంగా ఉంచారు, ఆవిడ సర్జరీకి సుతారమూ అంగీకరించదని తెలిసి. ఒక వారం రోజులు హాస్పిటల్‌లో ఉంచి మందులిస్తే కాలు బాగవుతుందని డాక్టర్ చెప్పాడని, అందువలన హాస్పిటల్‌లో చేర్పిస్తున్నామని చెప్పారు. డాక్టర్ బాగా తెలిసిన వాడవటం వలన అమ్మ అందుకు ఒప్పుకుంది అయిష్టంగానే.

ఒక మంచిరోజు చూసి అమ్మని హాస్పిటల్‌లో చేర్పించారు. తను డాక్టర్ పర్యవేక్షణలో సర్జరీకి కావలసిన అన్ని పరీక్షలు చేయించి కార్డియాలజిస్ట్ అభిప్రాయం కూడా తెలుసుకున్నారు. కార్డియాలజిస్ట్ అమ్మ సర్జరీకి తట్టుకుంటుందో లేదో సందిగ్ధమే అన్నాడు. తమ సర్జన్

మాత్రం ఆ వయసులో అటువంటి రిస్క్ ఉండటం మామూలే అన్నాడు. చివరకు రేపు ప్రొద్దుట ఆరుగంటలకి సర్జరీ చేయడానికి నిర్ణయించారు.

మర్నాటి ప్రొద్దుటే అమ్మకి సర్జరీ అనేసరికి సాయంత్రంనుంచి తనకి ఒకటే గుబులుగా ఉంది. తను సరైన నిర్ణయం తీసుకున్నాడా? చూస్తూ, చూస్తూ నవమాసాలు మోసి కనిపెంచిన మాతృమూర్తిని తను చేజేతులా చంపుకుంటున్నాడా? నిర్మలమైన అమ్మ ముఖం చూస్తే దుఃఖం ముంచుకొస్తోంది. తామందరు తనకి నయం చేస్తారన్న అచంచల విశ్వాసం ఆ ముఖంలో. ఆ నమ్మకాన్ని వమ్ముచేస్తున్నాడా? అమ్మకి రేపేదైనా జరిగితే చెల్లికి, తమ్ముడికి తన మొహం చూపగలడా? అసలు తన మనస్సాక్షికే జవాబు చెప్పుకోగలడా? ఆలోచనలతో క్షణ, క్షణానికి గుండె బరువెక్కుతోంది.

రాత్రి తొమ్మిదిగంటలకి ఎనస్థీషియన్ వచ్చి అమ్మని పరీక్షించి తనని ప్రక్కకి పిలిచి చెప్పాడు. "మీరు సర్జరీకి ఆమోదం తెలుపుతూ ఈఫారం మీద సంతకం పెట్టేముందు మీకు నిజమైన పరిస్థితి చెప్పాల్సిన బాధ్యత నామీదుంది. సర్జరీ తరువాత మీ అమ్మగారు మత్తునుంచీ కూడా కోలుకోలేకపోవచ్చు. సర్జరీ టేబుల్ మీదే ప్రాణాలు పోయే అవకాశాలు కూడా ఉన్నాయి" ఆయనలాగ చెప్పేసరికి ఫారం మీద సంతకం పెట్టడానికి చేతులు వణకసాగాయి. కన్నీళ్ళతో కళ్ళు మసకలు కమ్మసాగాయి. ప్రక్కనే ఉన్న మిత్రుడు భుజం మీద చెయ్యివేసి తట్టడంతో గుండె దిటవు చేసుకుని సంతకం పెట్టాడు.

ఆ రాత్రంతా అమ్మ మగతలో ఏదో మాట్లాడుతూనే ఉంది. అపుడపుడు కాలినొప్పి భరించలేక బాధపడుతూ. తన మనసు ఎప్పుడో మొద్దుబారిపోయింది. అన్నీ యాంత్రికంగా చేస్తున్నాడు. ఎప్పుడు తెల్లవారిందో, నర్సులు వచ్చి ఎప్పుడు అమ్మని సర్జరీకి తయారు చేశారో కూడా గమనించలేని మానసిక స్థితి. అమ్మని ఆపరేషన్ థియేటర్‌కి తీసుకువెడుతున్నా తనలో ఎటువంటి చలనం లేదు. అదోవిధమైన నిశ్చేష్టావస్థలోకి వెళ్ళిపోయాడు. పెదవులు మాట్లాడుతున్నా, చెవులు వింటున్నా అంతా యాంత్రికంగానే చేస్తున్నాడు. మనసు ఎక్కడికో సుదూర తీరాలకి వెళ్ళిపోయింది. ఒక యుగంలాగా గడిచిన గంట తరువాత డాక్టర్‌గారు ఆపరేషన్ థియేటర్ నుంచి బయటకు వచ్చి "ఆపరేషన్ విజయవంతమైంది. మీ అమ్మగారిని వెళ్ళి చూడవచ్చు" అనడంతో ఐసియూలోకి వెళ్ళి అమ్మని చూశాడు. అమ్మ మొహం ప్రశాంతంగా ఉంది. మత్తుమందు ప్రభావమేమో కళ్ళు తెరచి చూస్తున్నా మగతగా ఉంది. ఆ మగతలోనే గుర్తుపట్టి కళ్ళతో పలకరించింది.

ఐ.సీయు నుంచి బయటకు వచ్చి తమ్ముడికి, చెల్లెలికి అమ్మ బాగుందని చెప్పబోయాడు. అప్పుడు తన్నుకొచ్చింది ఉప్పెనలాగా దుఃఖం. అనుభవించిన బాధనంతా వెడలగ్రక్కుతూ ఉబికిఉబికి వస్తున్న దుఃఖం కెరటాలలాగా తన్నుకొస్తున్న కన్నీరు. ఎంత ఆపుకొందామన్న ఆగని కన్నీరు. మనసు ఉపశమనానికి దారిస్తున్న దుఃఖం. ఆనందసాగరంలాంటి దుఃఖం. ఎడతెగని కన్నీరు కూడా ఇంత హాయిగా ఉంటుందా అని మనసు ఆశ్చర్యపడే దుఃఖం.

మరో నాలుగురోజులు డాక్టర్ల పర్యవేక్షణలో ఉంచి ఐదోరోజు అమ్మని ఇంటికి పంపారు. సర్జరీకి చేసిన గాయం మానడానికి మరో మూడురోజులు పడుతుందని, నాలుగోనాడు తమ ఇంటికి వచ్చి అమ్మకి నడవడానికి అవసరమైన ఫిజియోథెరపీ మొదలు పెడతానని తమ డాక్టర్ చెప్పాడు. ఆ రోజు ఆయన్ని ఇంటికి తీసుకువద్దామని బయల్దేరబోతుంటే తమ్ముడి దగ్గరనుంచి ఫోన్ "అమ్మలో చలనం " లేదని. పోయి చూస్తే అమ్మ ప్రాణం అప్పటికే పోయింది.

అమ్మ ప్రొద్దుటే టిఫిన్ తిని కాసేపు పడుకుంటానని పడుకుందట. అకస్మాత్తుగా ఆయాసం వచ్చి ఉన్నదున్నట్టు పడిపోయిందట. మరింక లేవలేదట. తమ్ముడు జరిగింది చెబుతూంటే తనలో ఏమాత్రం సంచలనం లేదు. ఒక్క కన్నీటి చుక్క కూడా రాలలేదు. ఒక విధమైన నిర్వేదానికి లోనయ్యాడు. ఆ నిర్వేదంతోనే ఒక విధమైన సాంత్వన, అమ్మ ఎటువంటి బాధ లేకుండా అనాయాసంగా కనుమూసిందని.

ఆ తరువాత అమ్మ కర్మకాండంతా యధావిధిగా జరిగిపోయింది. తరువాతెప్పుడో ఒక తెలిసిన డాక్టర్‌ని ఇలాగయ్యింది అమ్మ ఆకస్మిక మరణానికి కారణమేమయ్యుంటుందని అడిగితే "బహుశా చాలాకాలం కాలు కదపకపోవడం వలన బ్లెడ్ క్లాట్ ఏర్పడి ఉంటుంది. ఆ క్లాట్ క్రమక్రమంగా పైకి ఎగబ్రాకి గుండెదగ్గరకు చేరుకోగానే మరణం సంభవించి ఉండొచ్చు" అన్నాడు.

ఐతే చాలారోజులవరకు తనకు సమాధానం చిక్కని ఒక ప్రశ్న అమ్మ సర్జరీ విజయవంతమైనపుడు తనని అంత విపరీతంగా కుదిపేసిన దుఃఖం, అమ్మ పోయినప్పుడు తన దరికి ఎందుకు రాలేదని కనీసం ఒక్క కన్నీటి చుక్కైనా ఎందుకు రాలిపడలేదని ఆ మధ్య ఊర్లోకి ఒక ధర్మప్రవక్త వచ్చారని తెలిసి ఆయన్ని కలుసుకుని తన సందేహం వెళ్ళబుచ్చాడు. దానికాయన చిరు మందహాసంతో "గీతలో కృష్ణభగవానుడు ఎప్పుడో చెప్పాడు జాతస్య హి ధ్రువొ మృత్యుః అని. అంటే పుట్టిన ప్రతివానికి మరణం తప్పదని. పండుటాకులాంటి నీ తల్లి ఎప్పుడైనా రాలిపోవచ్చని నీ మనస్సాక్షికి తెలుసు. అందుకే ఆమె అనాయాస మరణం నీకు బాధ కలిగించలేదు. ఐతే శస్త్ర చికిత్సకు అనుమతించే ముందు నీ తప్పుడు నిర్ణయంవల్ల ఆమె మరణిస్తుందేమోనన్న భయంతో ఉద్విగ్నతకు లోనయ్యావు. ఆ ఉద్విగ్నత ఫలితమే నీవనుభవించిన దుఃఖం. ఆ సమయంలో కూడా గీతాకారుడు చెప్పినట్టు నీవు "కర్మణ్యేవాధికారస్తే మాఫలేషు కదాచన" అంటే కర్తవ్య కర్మము నాచరించుట యందే నీకు అధికారము కలదు కాని ఎన్నటికీ దాని ఫలములయందు లేదు అని గుర్తుకు తెచ్చుకుని వుంటే ఆ దుఃఖం, బాధ కలిగి ఉండేవి కావు" అని బోధించాడు.

ఆయన మాటలతో అప్పటివరకు మనసును ముసురుకున్న మంచుతెరలు తొలిగినట్లయింది.

Click here to share your comments on this story